

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ Θ' Λουκᾶ 22 Νοεμβρίου 1954 (Π. Ο. Η.)

Ἔτος Θ'. Ἀριθ.—195 — Τμῆ Φύλλου Δεχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Σολωμοῦ 25 — Ἀθῆναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ἄγγελος Ἀντωνόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΤΙΤΛΟΣ ΤΙΜΗΣ

«Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν Ἀρχιερεὺς δῆμος,
δικαίος, ἀμίαντος».

Ἡ μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, μᾶς παρέχει τὴν λαμπρὰν εὐκαιρίαν νὰ ἀνοίξωμεν τοὺς θησαυροὺς τῶν καρδιῶν ἡμῶν καὶ νὰ ἐκφράσωμεν αἰσθήματα σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν φερώνυμον τοῦ Μεγάλου Ἀγίου, πνευματικὸν ἡμῶν Ἡγέτην, Πανιερώτατον πρόεδρον τῆς ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Χρυσόστομον.

Εἶναι πραγματικῶς ἐπίζηλος τίτλος τιμῆς ὃχι μόνον ἡ παρουσία μεταξὺ τῶν θεοβραβεύτων προμάχων τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἡ ὑπ' αὐτοῦ σθεναρὰ καὶ περιφροντικῶς Ἡγεσία τοῦ Ἀγώνος αὐτοῦ. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐξῆλθε κατὰ τὴν Ἱστορικὴν ἐκείνην ἡμέραν τοῦ 1934 καὶ ἀπεδύθη εἰς τὸν τιτάνειον καὶ σκληρὸν ἀγῶνα διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς Ὁρθοδόξου θρησκευτικῆς Συνειδήσεως, μέχρι σήμερον, ὅτε παρήλθον 20 ὁλόκληρα ἔτη, μεστὰ θυσιῶν, ταλαιπωριῶν, ὀνειδισμῶν ἀπροσδοκῆτων ἐξελίξεων, ἐμμένει σταθερῶς ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῆς Συνειδήσεως τοῦ χαραχθείσης γραμμῆς πορείας. Καὶ αὐτὸ τὸ φαινόμενον εἶναι ἀξιόλογον, εἶναι σημαντικόν, ἐὰν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν τὸ βάθος τῆς διαφθορᾶς τῆς ἐποχῆς μας, εἰς τὸ ὅποιον συντρίβονται οἰκτρῶς οὐτιδαναι ὑπάρξεις, ὑποτάσσουσιν τὰ πάντα εἰς τὴν «ἀγίαν» σκοπιμότητα τοῦ φιλοζωϊσμοῦ τῶν.

Καὶ ἡ σταθερότης τοῦ αὐτῆ, διανθιζομένη ἀπὸ τὴν ἀποστολικὴν πολιτείαν τοῦ καὶ τὸ ἀδιάβλητον ἥθος τὸν κατατάσσει εἰς τὴν χορείαν τῶν ἐκλεκτῶν ἐκείνων Ἱεραρχῶν, οἵτινες δὲν ἐζησαν δι' ἑαυτοὺς, ἀλλὰ διὰ τὰ μεγάλα καὶ ὡραῖα ἰδανικὰ τῆς θρησκείας καὶ τῆς πατρίδος.

Εἴμεθα πραγματικῶς εὐτυχεῖς εὐλογούμενοι καὶ κατευθυνόμενοι ὑπὸ τοιοῦτου Ἱεράρχου,

καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ μίαν ἀπόδειξιν τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν περισώσιν καὶ διασφάλισιν τῆς διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐπιζώσεως Ὁρθοδοξίας, παρ' ὅλας τὰς φρικτάς καὶ καταχθονίους ἀντιδράσεις τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους καὶ τῆς πλάνης.

Ἡ ἐξαιρετικὴ δὲ αὐτῇ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ δι' ἡμᾶς, ἡ συνθέτουσα τὸν πλέον ἐπίζηλον τίτλον τιμῆς, μᾶς καθιστᾷ ὑπευθύνους ἐναντι τῆς Ἱστορίας τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ ἐπίζηλος αὐτὸς τίτλος τιμῆς εἶναι τὸ ἐμπειπιστευμένον εἰς ἡμᾶς κεφάλαιον, ὅπερ πρέπει νὰ ἀξιοποιηθῇ.

Μὲ ἄλλους λόγους ἔχοντες τοιοῦτον Ἀρχιερέα, ἡγούμενον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν κινήματος καὶ διὰ τοῦ παραδείγματός του ἐνσαρκοῦντα τὸ ὑψηλὸν νόημα τῆς αὐτοθυσίας καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως, πρέπει νὰ ἐξαρθῶμεν εἰς τὸ ὑψηλότερον ἐπίπεδον καὶ ἐκείθεν νὰ θεωρήσωμεν τὰ πάντα.

Ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου δὲ αὐτοῦ ἱστάμενοι νὰ ἐπιδειξώμεν ζωὴν πραγματικοῦ Ἀγωνιστοῦ, πλαισιουμένην μέσα εἰς τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀγάπης. Μικρότητες, συκοφαντίαι, ποταπότητες, ἐγωπάθειαι, μαροφιλοδοξίαι θὰ πρέπει νὰ ἀπορριφθῶσιν ὡς ἄχρηστα καὶ ἐπικίνδυνα παράσιτα. Ἡ σύστασις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν» πρέπει κατ' ἀρχὴν νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὴν μεταξύ μας συμπεριφορὰν.

Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τῆς ζωῆς θὰ καταστῶμεν ἄξιοι τοῦ ὑψηλοῦ νοήματος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος, ἀλλὰ καὶ τῆς πατρικῆς εὐλογίας ἐνὸς τοιοῦτου Ἱεράρχου.

Κατὰ τὴν ἐπέτειον λοιπὸν τῶν σεπτῶν Ὀνομαστηρίων του, ἃς ἀνανεώσωμεν τὸν ὄρκον τοῦ Ἀγωνιστοῦ καὶ ἃς διαβεβαιώσωμεν τὸν Ἡγέτην Ἡμῶν, ὅτι θὰ φανώμεν ἄξιοι τοῦ ἐπιζήλου αὐτοῦ τίτλου, νὰ ποιμενώμεθα ὑπ' αὐτοῦ.

Ἐμπράκτως δὲ θὰ τὸ ἀποδείξωμεν αὐτό,

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Υπὸ μοναρχοῦ ΑΝΤ. ΜΟΥΣΤΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀλλ' ἡ Αὐτοῦ Μακαρίωντος καὶ οἱ ἐκ τοῦ Κλήρου ὁπαδοὶ αὐτοῦ, ὧν τὰς καρδίας καὶ τὰ ὦτα ἐσφράγισεν ὁ Θεός καὶ ὧν τὰ ὄμματα τυγχάνουσιν ὑπὸ πέπλον κεκαλυμμένα, οὗτοι, λέγομεν, πᾶν τοῦναντίον πράττοντες, ἀγωνίζονται ὥπως διασπάσωσι τὴν ἐνότητά τῶν μελῶν τοῦ Ἔθνους αὐτῶν, ΕΓΓΕΙΡΟΝΤΕΣ ΔΙΩΓΜΟΥΣ καὶ ἐνσπεύροντες ἐχθρὰς μεταξὺ αὐτῶν ΜΕΧΡΙ ΦΟΝΟΥ. Τοῦτο δὲ οὐχὶ δι' ἄλλο, ἢ ὥπως ἀναγκάσωσιν ἐκαστον εἰς τὴν ΠΑΡΑΔΟΧΗΝ ἐκείνων, ἅτινα ἐπιβάλλουσιν αὐτοῖς, ἔστι καὶ ἂν ταῦτα ὦσιν ἐσφαλμένα. Χάριν δὲ πράγματος τοσοῦτον μηδεμινοῦ καὶ καταφρονήτου προὔκαλεσαν καταστροφὴν ἀνεξήγητον. Χάριν πράγματος, λέγομεν, ὅπερ καὶ εἰ ἐκ τῶν οὐσιωδεστάτων τῆς θρησκείας ἐτύγχανεν ὄν, πάλιν ἡ ἐξ αὐτοῦ προελθοῦσα βλάβη εἴη ἂν ἱκανὴ εἰς τὸ καταδείξει τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποδοκιμασίας αὐτοῦ. Ἰδετε τοίνυν μέχρι πόσης ἀπερισκεψίας ἔφθασαν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι; Ἰδετε καὶ τὰς ἐπιβουλὰς αὐτῶν;

Τούτων τοίνυν οὕτως ἐχόντων, ἡ ἐξέλευσις ἡμῶν ἀπὸ τῆς ποίμνης ταύτης, τῆς κυκλωθείσης ὑπὸ τῶν λύκων τούτων, κατέστη πρᾶγμα ἀπολύτως ἀναγκαῖον. Διότι μὴ ἔχοντες οἱ λύκοι οὗτοι μηδεμίαν βιωτικὴν φροντίδα, καταγίνονται περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κακοβουλιῶν καὶ ἐπιθυμιῶν αὐτῶν, καὶ ἐπινοοῦσι καθ' ἑκάστην ΝΕΑΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ καὶ μεταβολάς, προσπαθοῦντες ἀναγκάσαι καὶ ἡμᾶς εἰς τὸ βαδίζειν κατὰ ταῦτα....»,

Μέχρις ἐνταῦθα εἶναι ἀκριβὲς ἀντιγραφὴ τῆς ἐκ τοῦ «Εὐαγγελικοῦ Κήρυκος» περὶ τῶν ἐν Συρίᾳ συμβάντων διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Λατινικοῦ ἡμερολογίου περιγραφῆς, συνεχίζομένης ἐπ' ἀκριετὸν ἐν τῷ περισπουδάστῳ ἐκείνῳ Περιοδικῷ. Παρατηρήσεως δὲ ἄξια ἐν τῇ περιγραφῇ ταύτῃ εἶναι δύο τινά:

Α' Ὅτι: Τὰ μέτρα καὶ μέσα τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθησαν οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Πάπα ἵνα ἐπιβάλλωσιν εἰς τοὺς χριστιανούς τῆς Συρίας τὸ Παπικὸν ἡμερολόγιον, τὰ αὐτὰ ἀκριβὲς μέτρα καὶ μέσα μετεχειρίσθησαν καὶ ἐξακολούθητικώς μεταχειρίζονται καὶ οἱ διοικοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ἐπιβολὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας Χριστιανούς αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Παπικοῦ ἡμερολογίου καὶ τοῦ πράγματος τούτου μάχυντες ἡμεῖς πάντες ἀπὸ τοῦ 1924 μέχρι σήμερον. Ὡστε οἱ διοικοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος

ἐὰν πιστεύωμεν εἰς τὸν θεῖον Ἰδρυτὴν τῆς Ἐκκλησίας Γλυκύτατον Σωτήρα ζῶντες καθ' οἷον τρόπον ἀπαιτεῖ καὶ θέλει Ἐκεῖνος, σεβόμενοι δὲ ἐπὶ γῆς καὶ θεωροῦντες μοναδικὸν πατέρα καὶ ποιμενάρχην τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἀγωνιζομένου Ὁρθοδόξου ποιμνίου, τὸν Πανιερώτατον ἡμῶν πρόεδρον καὶ μόνον αὐτόν, ὥστε νὰ ἐκλειψῇ ἡ ἀσχημίαι τῶν διαφόρων προσωποπαγῶν κύκλων.

βαδίζουσιν ἐπὶ σχεδίου προδιαγεγραμμένου καὶ αὐτὰ εἰσὶ τὰ προηγούμενα.

Β' Ὅτι: Οἱ χριστιανοὶ τῆς Συρίας Οὐνίται ὄντες, ὡς εἶδομεν ἐν ἀρχῇ, ἐδέχοντο τὸ κατὰ Λατίνους δόγμα τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ τῆς ἐν τῷ ἱερῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως προσθήκης, καὶ τὸ μνημόσυνον τοῦ Πάπα ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς αὐτῶν, καὶ ἐδέχοντο ταῦτα ἄνευ οὐδενὸς ἐλέγχου τῆς συνειδήσεώς των. Ὅτε δὲ οἱ Παπισταὶ ἀπεπειράθησαν, ἵνα ἐπιβάλλωσιν εἰς αὐτοὺς καὶ τὸ νέον Γρηγοριανὸν Παπικὸν ἡμερολόγιον, ὃχι μόνον δὲν ἐδέχθησαν τοῦτο, ὃχι μόνον ἀντέστησαν γενναίως, ἀλλὰ καὶ μέχρις αἵματος θανατωθέντες ἐν τῇ ἀντιστάσει 10 καὶ τραυματισθέντες 75. Ὡστε τὸ ζήτημα τῆς παραδοχῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐθεώρησαν οὗτοι πολὺ μεγαλειότερον τοῦ ζητήματος τῆς προσθήκης ἐν τῷ Συμβόλῳ καὶ τοῦ ἐπ' Ἐκκλησίας μνημοσύνου τοῦ αἱρετικοῦ Πάπα.

Καὶ πράγματι τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι μεγαλιότερον.

Διότι:

Τὸ ζήτημα τῆς ἐν τῷ Συμβόλῳ προσθήκης καὶ τοῦ μνημοσύνου τῶν αἱρετικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχηγῶν, εἶναι ζητήματα Θεολογικὰ καὶ δυσκατάληπτα εἰς τὸν ἀπλοῦν λαόν. Ἐνῶ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα εἶναι ζήτημα φανερόν εἰς πάντας βλέποντας τὸν συνορτασμόν τῶν Ὁρθοδόξων μετὰ τῶν αἱρετικῶν λατίνων, καὶ ἐπομένως πληροφορουμένων, ὅτι ἐγὲ ἐνο μεταξὺ τούτων ἔνωσις καὶ οὐδεμία ὑφίσταται διαφορὰ. Διὰ τοῦτο εἶχε πολὺν μέγαν δικαίον ὁ ἀειμνήστος Μητροπολίτης Κασσανδρείας, Εἰρηναῖος νὰ γράφῃ ἐν τῷ πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1929 πολυκρότῳ ὑπομνήματι αὐτοῦ τὰ ἐξῆς (σελ. 27).

«Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος ἱερὸν θεωρῶ καθήκον ἀπέναντι τῆς Προσφυγενοῦς Ὁρθοδόξου Μητροδὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς ταύτης καὶ Σεβασμίας Ὁμηγύρεως νὰ χαρακτηρίσω ὡς παράτολμον καὶ Ἀντικανονικὴν πρᾶξιν καὶ παιγνίδιον ἐν οὐ παικτοῖς τὴν Ἀλλαγήν, ἡ συμπλήρωσις ἡ διόρθωσις, ἡ ὁποσοδήποτε ἂν ἀποκαλῶσι ταύτην τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ὅπερ συνυφασμένον μεθ' ὅλου τοῦ βίου τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας συνδεόμενον πρὸς ὅλας τὰς ἐπὶ τὰ κρείττω ἢ τὰ χείρω μετατροπὰς τῶν τυχῶν αὐτῆς, συνδεδεμένον μετὰ τῶν γενεθλίων τῶν Μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Μαρτύρων καὶ ἐν γένει μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ Ἐορτολογίου τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν αὐτῆς γνώρισμα, Περιφερὸς εἰς ὅς ἄλλος Ἀγγελος φύλαξ τὴν Πίστιν, τὰς Παραδόσεις, τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῶν ἀνὰ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς διεσπαρμένων αὐτῆς τέκνων καὶ Ὑπομιμνήσκει εἰς αὐτά, ὅτι: Ἐορτάζοντα κατ' αὐτὸ (τὸ Παλαιὸν Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον), Ἀνήκουσιν εἰς τὴν μίαν καὶ Μόνην Προσφυγενὴ καὶ ἀκαινοτόμητον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τὴν φέρουσιν καταφανῇ νὰ γνωρίσματα τῆς Ἀποστολικότητος καὶ κατὰ Χριστὸν Ἀγιότητος καὶ ὡς ἐκ τούτου πολὺ διαφέρουσιν τῶν εἰς καινοτομίας περιπεσουσῶν, ἢ τῶν εἰς χρόνον πολὺ μεταγενέστε-

ρον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων ἀναγουσίων τὴν ἀρχὴν αὐτῶν νεωτέρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν».

Πόσον δίκαιον εἶχε ταῦτα λέγων καὶ γράφων ὁ ἀείμνηστος Εἰρηναῖος !!!

Καὶ παριστάμεθα σήμερον θεαταὶ κατάπληκτοι τῆς ἀνεπίσθητος συντελεσθείσης ταύτης ἐνώσεως Ὁρθοδόξων καὶ Λατίνων ὃχι μόνον ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ἐνθα ὑπάρχουσιν ἐκτὸς τῶν πολλῶν οὐνιτῶν καὶ πλείστοι καθαροὶ καὶ ὑπ' ἀριθ. 1 Παπιστὰι Λατίνοι· ἐφορῶντες δὲ τούτων τὴν ἐφορτὴν τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, φερ' εἰπεῖν, ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῶν Παπικῷ Ναῷ, ἐφορᾷ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν καὶ ὁ παραπλευρῶς αὐτοῦ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς Ναός· ὁ δὲ ἀπλοῦς Ἕλλην ὀρθόδοξος χριστιανὸς μὴ γνωρίζων τὰς χωρίζουσας τὴν Ὁρθόδοξον ἀπὸ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας Δογματικὰς διαφορὰς, καὶ ἀκούων καὶ ἐν ταῦθα κακεῖς ψαλλόμενον τὸ «**Χριστὸς γεννᾶται δοξάζετε**» εἰσέρχεται εἰς τὴν Λατινικὴν Ἐκκλησίαν καὶ οὕτω γίνεται ἀκόπως **Λατίνος**. Καὶ ἐκεῖ νοτὶ ὁποῖον δὲν κατώρθωσεν ὁ Πάπας ἀπὸ τὸ 1054 ἢ μάλλον ἀπὸ τὸ 860 ἔτος, τὸ ἐπέτυχεν εἰς τὸ 1924, χάρις εἰς τὴν ἀβελερίαν τῶν διοικούντων τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἐν αὐτῇ τοῦ νέου Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. Δικαίως οὖν καυχᾶται εἰς βάρος ἡμῶν ὁ τρισκατάρτατος λέγων: «Ὅπως ἦσαν ἐσφαλμένοι καὶ πεπλανημένοι οἱ Ἕλληνες ἀκολουθοῦντες μέχρι τοῦδε τὸ παλαιὸν Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἔτσι εἶναι πεπλανημένοι καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα θρησκευτικὰ ζητήματα δι' ὃ καὶ προσεύχομαι ὑπὲρ αὐτῶν ἵνα φωτισθῶσι καὶ ἔλθωσιν εἰς τὴν ἰδικὴν μου ἀλήθειαν».

Ἀντώνιος Μουστάκας

Μοναχὸς Ἀγιορείτης

Η ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΗΣ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ ΒΑΘΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Παραθέτομεν τὸ ἔβδομον ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ἀποσταλείσης ἡμῖν συνεργασίας παρὰ τοῦ κ. Ἀθ. Γεροσταθοπούλου
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

α'. Τὸ μικρὸν καὶ μέγα τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς τὸ παρὸν κεφάλαιον θ' ἀσχοληθῶμεν ἐντατικῶς, ἐξετάζοντες, αὐτὸν τοῦτον τὸν ἑαυτὸν μας, διότι ἀνευ τῆς γνώσεως ταύτης, ἢ μάλλον ἐπιγνώσεως ἡμῶν, εἶναι ἀδύνατον νὰ γνωρίσωμεν τὸν Θεόν, τὰ μεγαλεῖα τοῦτου καὶ τὰ ἄπειρα ἀγαθὰ, ἅτινα ἐπεδαψίλευσεν εἰς τὸν ἄνθρωπον, πρὶ καὶ μετὰ τὴν πτώσιν του. Τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀνωτέρω ἐπιβεβαίωσι καὶ ὁ μακάριος Πατὴρ, Μ. Ἀθαν. Ἀλεξανδρείας, διὰ τῶν ἐξῆς:

«Ὁ δὲ δύναται τις γινῶναι Θεόν, μὴ πρότερον γνοὺς ἑαυτόν. Εὐδόξεια γὰρ εἰς Θεόν, ἀρχὴ αἰσθήσεως· αἰσθησις δὲ οὐχ ἢ ἔξωθεν, ἀλλ' ἢ κατὰ ψυχὴν διάνοια, μετὰ πάσης πίστεως» (Μ. Ἀθ. 4356)

Πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ θέματός μας θὰ λάβωμεν

ὑπ' ὄψιν μας σχετικὰ χωρία, ἐκ τῶν ψαλμῶν τοῦ Προφητὰντακτος Δαβὶδ, τὰ ἐξῆς: «Ἐθαυμαστώθῃ ἡ γνώσις σου ἐξ ἐμοῦ» (ψαλ. 138).

Καὶ ὄντως· πολὺ πολλὰ σημαίνει τὸ ἱερὸν τοῦτο ρητόν. Ἐὰν τις ἀφήσῃ κατὰ μέρος τὴν ἔρευνάν του περὶ Θεοῦ, ὅστις εἶναι ἀπερίγραπτος καὶ ἀκατάληπτος, καὶ ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν σοβαρὰν ἐξέτασιν τοῦ ἑαυτοῦ του, τοῦτέστι τῶν ἐξωτερικῶν του μελῶν καὶ τῆς ὑφ' ἐκάστου παρεχομένης ὑπηρεσίας εἰς τὴν τοῦ ὅλου σώματος σύστασιν, θὰ θαυμάσῃ τὴν οὐκ ἐκπεριττωμένην αὐτῶν καὶ διάπλυσιν.

β'. Ἐὰν κατόπιν προχωρήσωμεν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ἀόρατα μέλη τοῦ σώματος, καὶ ἐξετάσωμεν τὴν λειτουργίαν ἐκάστου τούτων, πῶς νὰ μὴ ἐκπλαγώμεν; Καὶ ἐὰν ἀφήσωμεν ἐκπεπληγμένοι ὅλα ταῦτα καὶ θελήσωμεν νὰ ἐρευνήσωμεν τὴν καρδίαν, τὸ ὑπερφυσικὸν τοῦτο κέντρον, ἐνθα ἐδράζει ἡ οὐσία τῆς ψυχῆς, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ τὰς σπουδαιότερας καὶ λεπτοτέρας λειτουργίας ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ ὄργανισμῷ, θέλει αἰσθανθῇ κλονισμόν καὶ κατάπληξιν ἐν τῇ διανοίᾳ του καὶ ἐπισκότησιν τοῦ νοῦς του. Ἐξετάζων ἀκολούθως τοὺς ρυθμικοὺς παλμούς ταύτης, ἢ σφυγμοὺς, ἐλαττωμένους, ἢ αὐξανόμενους ἀναλόγως τοῦ κόπου, ἀδύνατον νὰ μὴ θαυμάσῃ τὸν μέγαν ἀριστοτέχνην, ὅστις μὲ ἀπειρον σοφίαν ἐπλασεν ἐκ χοῦς τὸ κήλινον ἡμῶν σκεῦος, ζωώσας τοῦτο διὰ ψυχῆς λογικῆς καὶ ἀθανάτου. Τότε· θέλει ἀνακράξῃ εὐγνωμόνως ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας· «Ὡς ἐμμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας» (ψαλμ.).

γ'. Τοῦτο ὡς ἐξῆς διεξέρχεται ὁ μέγας Βασίλειος ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῆς ἐξαήμερου· «Ὡς περὶ γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν, τὰ ἔξω βλέποντες, ἑαυτοὺς οὐχ ὁρῶσιν, ἀν μὴ λείου τινὸς ἀφανταίστερος, κακεῖθεν ἀνακλασθεῖσα ἡ ὄψις, ὥς περ ἀπὸ παλιρροίας ὁρᾷ αὐτοὺς ἐπιβλέπει τὰ ἑαυτῶν κατόπιν· οὕτω ποίησιν νοῦς ὁ ἡμέτερος· ἄλλα ὁρῶν, ἄλλως ἑαυτὸν οὐ βλέπει, ἐὰν μὴ ταῖς Γραφαῖς ἐγκύψῃ· τὸ γὰρ ἐνταῦθα φῶς, ἀνακλόμενον τοῦ καθορᾶσθαι, ἐκαστον αἵτιον ἡμῶν γίνεται ἐπεὶ ἀσύνετοί ἐσμεν ἑαυτῶν, ἀπερίοπτοι τῆς ἑαυτῶν κατασκευῆς ὅπερ ἐσμέν, καὶ τί ἐσμεν ἀγνοοῦμεν ἀμελέστατα γὰρ ἑαυτῶν διακείμεθα τῶν προχείρων τῆς γνώσεως καὶ τῶν μικροτάτων τῶν ἐν ἡμῖν γινώσκον οὐκ ἔχοντες...

Κἀν ἱατρικὴν ἐπέλθῃς, εὐρήσεις πόσα περὶ τῆς χρείας τῶν ἡμετέρων ἡμῖν διηγείται, πόσας περὶ τῆς ἐνδοθεν ἡμῖν κατασκευῆς, ἐν ταῖς ἀνατομικαῖς ἐγγχειρήσεσιν, ἐξεύρε κεκορημένους ὁδοὺς, συντηρήσεις ἐν τῷ ἀφανεί, μίαν σύμπτωσιν ἀπὸ τοῦ σώματος, ὁχετοὺς πνεύματος, ὑδραγωγίαν αἵματος, ἀναπνοῆς, ὀλκῆς, οἴκησιν τοῦ θερμοῦ ἐπὶ τῆς καρδίας, κίνησιν διαρκὴ τοῦ περικαρδίου πνεύματος. Μυρία παρ' ἐκείνους πεφιλοσόφηται, καὶ οὐδεὶς ἡμῶν ἐστιν ἔμπειρος τῷ μηδεμίαν σχολὴν ἀπονεῖμαι τῷ μέρει τούτῳ τῆς ἐξετάσεως, μηδὲ γινῶναι ἑαυτὸν ἔκαστος, ὅστις ἐστιν. Εὐκόλοι ἐσμεν γινῶναι οὐρανὸν μάλλον ἢ ἑαυτοὺς. Ὡς τε μὴ καταφρονεῖ τοῦ ἐν σοὶ θαύματος· μικρὸς γὰρ εἰ, ὡς νομίζεις· μέγαν δὲ ἐπερχόμενος· ὁ λόγος εὐρήσει. Διὰ τοῦτο ὁ σοφὸς Δαβὶδ, εἰδὼς ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐξετάσας· «Ἐθαυμαστώθῃ, φησὶν, ἡ γνώσις σου ἐξ ἐμοῦ», τοῦ-

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

Υπὸ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ, Δικηγόρου

Αἱ ἐκδοχαὶ καὶ αἱ ἀπόψεις ἐν λεπτομερείαις, τὰς ὁποίας δέχεται καὶ υποστηρίζει ἡ ἐν «Θέμιδι» ΜΔ' σελ. 40—42 δημοσιευομένη ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 45) 1932 εἰσαγγελικὴ τοῦ Ἀρ. Πάγου ἐπίσημος γνωμοδότησις ἔχουσιν οὕτω :

Πρῶτον δέχεται αὕτη, διὰ «τὸ ἡμερολόγιον οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν περὶ δογμάτων πίστιν καὶ διδασκαλίαν, ὅσον τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅσον καὶ πάσης ἄλλης χριστιανικῆς θρησκείας, διότι οὔτε εἰς κανένα ἀποστολικὸν καὶ συνοδικὸν κανόνα ἀναγράφεται τοιαύτη τις σχέσηις, οὔτε ὑπὸ τῶν ἱερῶν παραδόσεων ἐπιβάλλεται ἡ χρῆσις ὁρισμένου ἡμερολογίου. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἡμερολογίου, ἐξειδικόμενος ἐπὶ τοῦ ἐνιαυσίου κύκλου τῆς γῆς περὶ τὸν ἥλιον καὶ τὸν ἴδιον ἄξονα τῆς, εἶναι πόρισμα ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων, ὥστε τὸ νὰ ἐκλαμβάνῃ χριστιανὸς τις ὁρθόδοξος τὸ πόρισμα τοῦτο ὡς θρησκευτικὴν ἀλήθειαν δὲν προσκρούει εἰς τὸ δόγμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο ἀποτελεῖ καθαρὰν δεῖσιδαιμονίαν».

Συνοπτικώτερον ἡ εἰσαγγελικὴ γνωμοδότησις δέχεται, ὅτι τὸ ἡμερολόγιον εἶναι πόρισμα ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων ἡ δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν περὶ δογμάτων πίστιν καὶ διδασκαλίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ πάσης ἄλλης χριστιανικῆς θρησκείας διότι δὲν ἀναγράφεται εἰς ἀποστολικὸν ἢ συνοδικὸν κανόνα, οὔτε ἐπιβάλλεται ἡ χρῆσις τοῦ ὑπὸ τῶν ἱερῶν παραδόσεων, δι' ὃ καὶ ὁ ἐκλαμβάνων αὐτὸ ὁρθόδοξος χριστιανὸς ὡς θρησκευτικὴν πίστιν, δὲν προσκρούει εἰς τὸ ὁρθόδοξον δόγμα, ἀλλὰ καθίσταται δεισιδαίμων.

Ἐν προκειμένῳ ὅμως δὲν ἐνδιαφέρει, πῶς ἐσχηματίσθη τὸ ἡμερολόγιον, οὔτε ἂν τοῦτο εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἀκριβές, ἀλλὰ ἐνδιαφέρει μόνον, ἂν γίνεται χρῆσις αὐτοῦ καὶ πόθεν ἐπιβάλλεται ἡ χρῆσις τοῦ αὐτοῦ.

Ὅτι δὲ γίνεται χρῆσις αὐτοῦ καὶ ἐπιβάλλεται ἡ χρῆσις του, ἀποδεικνύεται περιτρώως καὶ ἀναμφισβητήτως ὅσον ἐκ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς, δηλαδὴ καὶ ἐκ τῆς Παλαιᾶς καὶ ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅσον καὶ ἐκ τῶν Συνοδικῶν Κανόνων καὶ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ἡ δὲ μὴ ταυτόχρονος καὶ ὁμοιόμορφος χρῆσις αὐτοῦ προκαλεῖ διάσπασιν καὶ προσκρούει εἰς τὸ περὶ ἐνότητος δόγμα.

Ἡ μὲν Παλαιὰ Διαθήκη (Ἔξοδος Κεφ. κ'. 8—11 καὶ Δευτερονόμιον Κεφ. ε' 12—15) ἀναγράφει, «ἐνθιμοῦ τὴν ἡμέραν σαββάτου, διὰ τὸ ἀγιάσας αὐ-

τὴν· ἕξ ἡμερῶν ἐργάζου, καὶ κάμνε πάντα τὰ ἔργα σου· ἡ ἡμέρα ὅμως ἡ ἐβδόμη εἶναι σάββατον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου· μὴ κάμης ἐν ταύτῃ οὐδὲν ἔργον, μήτε σὺ, μήτε ὁ υἱὸς σου, μήτε ἡ θυγάτηρ σου, μήτε ὁ δούλος σου, μήτε ἡ δούλη σου, μήτε τὸ κτῆνός σου, μήτε ὁ ξένος σου, ὁ ἐντὸς τῶν πυλῶν σου· διότι εἰς ἕξ ἡμέρας ἐποίησεν ὁ Κύριος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς· ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ κατέπαυσε· διὰ τοῦτο εὐλόγησε Κύριος τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου καὶ ἡγίασεν αὐτήν».

Ἡ δὲ Καινὴ Διαθήκη (Ματθ. ε', 17—19) ἀναφέρει, «μή νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι, ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἄν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ· ἵστα ἐν ἡ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἄν πάντα ἂν γένηται, ὅς ἐάν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὅς δ' ἂν ποιῇ καὶ διδάξῃ οὕτως μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν».

Ἐκ τούτων προκύπτει, ὅτι, ὁ μὲν Κύριος ὁ Θεός, οὐ μόνον ἔκαμε χρῆσιν τοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰς ἡμέρας χρησιμοποίησας διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου καὶ ἄλλας διὰ τὴν κατάπαυσιν πρὸς ἀνιασμὸν καὶ εὐλογίαν, ἀλλὰ καὶ ἐνετείλατο διὰ τῶν πρὸς τὸν Μωϋσῆν δέκα ἐντολῶν του, ὅπως καὶ οἱ πιστεύοντες καὶ λατρεύοντες Αὐτὸν ἄνθρωποι κάμνωσιν ἐπίσης χρῆσιν αὐτοῦ, καὶ ἄλλας μὲν ἡμέρας νὰ χρησιμοποιῶσι διὰ τὰς ἐργασίας τῶν ἐν γένει καὶ ἄλλας διὰ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἐκδήλωσιν τῆς λατρείας των. Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατὰ τὴν διδασκαλίαν Του ἐβεβαίωσεν, ὅτι δὲν ἦλθε νὰ καταλῇ τὸν ἀνωτέρω νόμον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἦλθε νὰ ἐμπληρώσῃ αὐτόν.

Ἀλλὰ, ὅτι χρῆσις τοῦ ἡμερολογίου γίνεται καὶ ὑπὸ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, καὶ ὑπὸ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποδεικνύεται ἐπίσης καὶ ἐκ τοῦ ὅτι, κατὰ μὲν τὸ 325 ἡ ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐκανόνισε τὰ τοῦ ταῦτο χρόνου ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ὑπὸ πασῶν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ γενικώτερον τὰ τοῦ Ἐορτολογίου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰσχύοντος Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ὡς τοῦτο τονίζεται εἰς τὴν σχετικὴν ἐγκύκλιον ἐπιστολὴν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, καθ' ἣν «ἡ Σύνοδος δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ ζητήματα χρονολογικά, ἀλλ' ἀπαιτεῖ καὶ ἐπιβάλλει δύο ὅρους: α) νὰ συνεορτάζωσι οἱ Χριστιανοὶ καὶ β) νὰ ἐορτάζωσι μετὰ τοὺς Ἑβραίους».

Κατὰ δὲ τὸ 1583 καὶ 1593 ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δι' ἀποφάσεων Πανορθοδόξων Συνόδων ἡ γενομένη τὸ 1582 καὶ διὰ τὸ χριστιανικὸν ἐορτολόγιον γρηγοριανὴ ἡμερολογιακὴ μεταρρυθμῖσις ὡς ἀπεκρούσθη αὕτη καὶ ὑπὸ τῆς Αὐτοκεφαλῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1919 καὶ 1923 δι' ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς καὶ διαφόρων ἄλλων κυβερνητικῶν ἐπιτροπῶν, εἰς ἃς μετέσχε καὶ ὁ Μικαριώτατος, καὶ κατόπιν τῶν ὁποίων ὑπεχρῶσθη καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία διὰ τοῦ ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου

τέστιν, τὴν γνώσιν τὴν περὶ σοῦ, θαυμαστῶς ἐξεύρων· πόθεν· ἕξ ἐμοῦ· καὶ τὴν τέχνην τὴν ἐν ἐμοί, ὅση σοφία κατασκευάσθη μου τὸ σῶμα, κατανοήσας ἐκ τοῦ μικροῦ μὲν, θαυμαστοῦ κατασκευάσματος, τὸν μέγαν Δημιουργὸν ἐνενόησα.» (Μ.Βασ. 2 ὁμ.α').

1923 Νομοθετικοῦ Διατάγματος νὰ διατηρήσῃ ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτὰς καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἐν γένει.

Καὶ ἐκ τούτων ὅλων προκύπτει ἐπίσης, ὅτι τὸ ἡμερολόγιον, καὶ μάλιστα τὸ Ἰουλιανόν, πρὸς τὸ ὁποῖον ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἔχουσι προσαρμόσει τὸ ἐορτολόγιον τῶν, καὶ εἰς Συνοδικοὺς κανόνας ἀναγράφεται καὶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως ἐπιβάλλεται, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας διὰ νόμον καθιεροῦται.

Πάντα δὲ ταῦτα, τὰ ὁποῖα ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀειμνήστos Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐγνώριζε κάλλιστα, εἶναι ἄξιον πολλῆς ἀπορίας, διατί ἠγνόησεν ἡ περὶ ἧς πρόκειται εἰσαγγελικὴ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπίσημος γνωμοδότησις.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Ἐπεὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ τοῦ Ἁγίου Προέδρου μας ἐλήφθησαν πλῆθος συγκινητικῶν ἐπιστολῶν καὶ τηλεγραφημάτων, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ σύνολόν τῶν ἀντικατοπτρίζουν τὴν ψυχικὴν ἔξαρσιν τοῦ χριστιανοῦ πληρώματος ποῦ μὲ τόσῃν ἀφοσίωσιν καὶ ἐλπίδα προσατενίζει πρὸς τὴν σεπτὴν μορφήν τοῦ ἡγέτου μας. Καὶ μολονότι ὁ ὑπερβολικὸς ἐνθουσιασμός τῶν χριστιανῶν καὶ ἡ ἔξαρσις μὲ τὴν ὁποίαν ὁμιλεῖ διὰ τὸ πρόσωπόν του προσκρούει εἰς τὴν ταπεινοφροσύνην τοῦ Ἱεράρχου μας, ἐν τούτοις δημοσιεύομεν μικρὸν δείγμα τῶν σημειωθεῖσων ἐκδηλώσεων διὰ νὰ φανῇ ὁ ὕψηλός πυρετός τοῦ χριστιανικοῦ φρονήματος, ἡ ἀφοσίωσις τοῦ λαοῦ πρὸς τὰ ἰδεώδη τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἀκόμη διὰ νὰ διδαχθοῦν «μερικοὶ» ὅ,τι πρέπει.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΝ ΝΑΟΥΣΗ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ἐν Ναούσῃ τῇ 26.11.1954

Ἀξιότιμον Κύριον

Ἀγγέλων Ἀντωνόπουλον

Δ)ντήν τοῦ Περιοδικοῦ «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

Ἀ θ ῆ ν α ς

Ἀξιότιμε Κύριε Ἀντωνόπουλε,

Σᾶς παρακαλοῦμεν ὅπως δεχθῆτε τὰς θερμότητους εὐχὰς μας διὰ τὸν γηραιὸν ἡγέτην μας, τὸν ἀκούραστον Πατέρα, τὸν μόνον Στῦλον καὶ Ἥλιον τὸν μόνον φαινὸν ἀστέρα ὅστις μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν ὁρθόδοξον καὶ ἀλάνθαστον Πίστιν, εἰς τὸν δρόμον τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀγάπης τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τὰ ἄδυτα κάλλη τοῦ Παραδείσου. Αὐτὸν ὅστις εἶναι δι' ἡμᾶς ὡς ὁ ἀστήρ ὁ λαμπρὸς ὅστις ὠδήγησε τοὺς Μάγους εἰς τὸ Σπήλαιον ὅπου ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος τοῦ σύμπαντος κόσμου, αὐτὸς ὁ ἀπτόητος ἥρως καὶ ἀρχιζηλωτὴς τοῦ Χριστοῦ, ὅστις δὲν ἐπτοήθη εἰς τὸ ὑψηλότερον ὅρος τῆς Μυιλήνης. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐπτοεῖτο, ἐνῶ εὐρίσκειτο εἰς τὸ ἅγιον ὑψηλότερον ὅρος τοῦ Σινᾶ, εἰς τὴν κορυφὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης καὶ ἦτο ἀφοσιωμένος ψυχῇ τε καὶ σώματι πρὸς τὸν Κύριον, ὅπου βλέπει ἔργα καὶ πράξεις, ὁ

ἐτάζων νεφροὺς καὶ καρδίας, ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὁρέων καὶ καπνίζονται; Αὐτὸς μὲ τὴν θερμὴν πίστιν καὶ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν καὶ καρτερίαν ὑπερπήδησεν ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὰς ἀγκάλας μας, ὅπως μᾶς καθοδηγῇ εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀληθείας καὶ εἰς τὴν τελικὴν νίκην τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Τῷ εὐχόμεθα ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ Του ἐορτῇ μακροήμερουσιν καὶ πᾶν θεῖον δῶρον, ὃ ἐστὶ τέλειον καταβαῖνον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἡμεῖς θὰ εἴμεθα πάντοτε παρὰ τὸ πλευρόν του καὶ θὰ ὑπακούομεν εἰς πάσας τὰς παραγγελίας του ἵνα τύχωμεν ἀξίως τῆς ἀγάπης καὶ εὐλογίας του. Εὐχόμεθα πρὸς τὰ μέλη ὅλου τοῦ Κέντρου καὶ τῶν Παραρτημάτων ἀγάπην σύμπνοιαν καὶ καρτερίαν καὶ εἴθε ὁ καλὸς μας Θεὸς νὰ μᾶς ἀξιώσῃ εἰς τὸ ποθοῦμενον, ὅπως ὁμολόγησῃ ὁ Κύριος εἰς ποιμὴν μία ποίμνη. Ἀς ἐλπίζομεν διὰ τὴν τελικὴν νίκην.

Διατελοῦμεν μεθ' ὑπολήψεως

Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Παραρτήματος

Ἰωνᾶς Ἀρτέμιος Δημ. Δημπάλας

Ἐπίσης ὁ κ. Νικόλ. Στεφανίδης ἐκ Καβάλας ἀπέστειλεν τὸ κατωτέρω τηλεγράφημα:

Σεβασμιώτατον κρῶν Φλωρίνης

Κύριον ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

Κρίσεως 24, Τέρμα Κυψέλης

Ἀ θ ῆ ν α ς

Ἐπὶ ὀνομαστηρίοις Ὑμῶν εὐλαβῶς συγκαίροντες Ὑμᾶς Ὁμότροπον ἐορταζομένον Ἁγίου ἀσπαζόμεθα δεξιὰν προσφωνοῦντες *Ζῆθι εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα* ἐπ' ἀγαθῷ καὶ δόξῃ Ἐθνους καὶ Μητροῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Κοινότης ΓΟΧ Καβάλας

Πρόεδρος Νικόλαος Στεφανίδης

Παρόμοια τηλ)μα μὲ τὸν αὐτὸν παλμὸν ἐστάλησαν ἐξ Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Ἑλλάδος.

ΤΟ ΚΑΥΧΗΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΣΗΣ

Ἀπειρα εἶναι τὰ πλήθη, ποῦ εὐηρέστησαν τὸν θεὸν διὰ τῆς ἐπιγείου ζωῆς τῶν καὶ τιμῶνται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἅγιοι. Ὅπως ὁμως διακρίνονται μερικοὶ ἀστέρες διὰ τὸν λαμπρότερον φωτισμόν τῶν, χωρὶς ὥστόσο αὐτὸ νὰ ὑποτιμᾷ τὴν θέσιν τῶν ἄλλων ἀστέρων ἐν τῷ στερεώματι, οὕτω καὶ μετὰ τοῦ ἀναριθμήτου πλήθους τῶν Ἀγίων, ὠρισμένοι Ἅγιοι ὑπερβάντες τὰ ὅρια τοῦ ἀνθρωπίνου ἡρωϊσμοῦ ἀνῆλθον εἰς τὰς ὑψηλοτέρας κλίμακας τῶν πνευματικῶν ἀξιών καὶ δεσπόζουν ἐφ' ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων συνειδήσεων. Βεβαίως δὲν ἰσχυρίζομεθα ὅτι ἡ θυσία τῶν ἁγίων μετράται εἰς ποσότητα ταλαιπωριῶν καὶ θλίψεων ἀπαγελὴ τὴν θυσίαν τὴν καθιστᾷ θαυμαστὴν ἢ πρόθεσις καὶ ἡ διάθεσις.

Ἐπομένως δὲν περιπίπτομεν εἰς τὴν πε-

πλανημένην ἀντίληψιν νὰ συγκρίνωμεν τοὺς Ἁγίους ἀπ' αὐτῆς τῆς πλευρᾶς! Μὴ γένοιτο! Ὅσον ὅμως βαθύτερα ὑπῆρξε ἡ ἐπίδρασις ἐνὸς Ἁγίου ἐπὶ τῆς Κοινωνικῆς ζωῆς, ὅσον συγκλονιστικώτερον ἐπάλαψε κατὰ τῆς ἀδικίας καὶ τῆς διαφθορᾶς, ὅσον ὀλιγώτερον ἡσυχολήθη μετὰ τὸν ἑαυτόν του, ἐπιτοσοῦδιον ἀνῆλθε εἰς τὰς ἀνωτέρας βαθμίδας τῆς χριστιανικῆς τελειότητος καὶ κατέστη λαμπρότερος.

Μία τοιαύτη μορφή, ἕνας Ἀγιώτατος Ἀγιος τῆς Ἐκκλησίας μας ὑπῆρξε καὶ ὁ υἱὸς τῆς Ἀνθοῦσης, ὁ λαμπρὸς ἀριστοκράτης τῆς Ἀντιοχείας, ὁ ἰσχυρὸς, στύλος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ μεγαλείου, ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

Ἐνωρίτατα ἡ νεαρὰ Ἀνθοῦσα ἐγκατέλειψε τὴν ἀνοιξιν τῆς ζωῆς εἰσέλθοῦσα εἰς τὸν βαρὺ χειμῶνα τῶν ὑποχρεώσεων. Ἐστερήθη τοῦ πολυτίμου καὶ ἀγαπητοῦ Σεκούνδου καὶ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ εἰσῆλθε εἰς αὐστηρὰν μόνωσιν, ἐπιδοθεῖσα εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ νεαροῦ Ἰωάννου.

Ἰδεώδης μητέρα ἡ Ἀνθοῦσα καὶ τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιτυχίας τῆς ὀφείλεται ἀσφαλῶς εἰς τὸ πρόθυμον πνεῦμα τῆς θυσίας τῆς. Μόνον ἡ θύσις δημιουργεῖ μόνον διὰ τῆς θυσίας κατακτῶμεν τὰς ἀνωτέρας καὶ πνευματικώτερας μορφὰς τῆς ζωῆς.

Καὶ ὁ νεαρὸς υἱὸς τῆς Ἀνθοῦσης, ὁ περιβόητος αὐτὸς ἀριστοκράτης τῆς Ἀντιοχείας ἔξαφνα μίαν ἡμέραν ἐγκαταλείπει τὸν στίβον τῆς κοσμικῆς ματαιότητος καὶ ἀκολουθεῖ τὴν ὁδὸν τῆς Χριστιανικῆς αὐστηρότητος. «Ἐξαφνα!» τρόπος τοῦ λέγειν. Ἡ ἡμέρα αὕτη, καθ' ἣν ἐχαιρέτησε διὰ τελευταίαν φορὰν τοὺς κοσμικοὺς θορύβους καὶ ἀντήλλαξε τὸ πολύπτυχον κοσμικὸν ἔνδυμα μετὰ τὸ ἀπλοῦν περιβόλαιον τοῦ χριστιανοῦ φιλοσόφου, ὑπῆρξε ἀποτέλεσμα σειρᾶς σκέψεων καὶ στοχασμῶν, τὰς ὁποίας ὅμως δύναται νὰ προσέξῃ μόνον χαριτωμένη ψυχὴ.

Ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς του, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε ἐγνώρισε, διότι νήπιον τὸν ἔστερρηθη, τοῦ ἐγέννησε τὴν ἰδέαν τῆς Ματαιότητος καὶ τοῦ σκιδώδους χαρακτήρος τῶν ἐγκοσμίων. Ἡ ἀδικία τῶν δικαστηρίων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐφοίτα ὡς συνήγορος ἐπλήρωσε τὴν ψυχὴν του μετὰ ἀηδίαν διὰ τὴν ἀθλίαν συμβατικότητα τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης· ἡ διαφθορὰ τῆς Ἀντιοχείας δ' ἡγείρε εἰς τὴν ἀγνὴν καὶ τρυφερὰν καρδίαν του τὸν θεῖον ἔρωτα τῆς χριστιανικῆς τελειότητος. Ὅλα δὲ αὐτὰ ἀπέσπασαν τὸν κοσμικὸν Ἰωάννην ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ θορύβου τῆς ζωῆς καὶ τὸν ὠδήγησαν ἰκέτην εἰς τὰ σκηνώματα τοῦ Κυρίου, εἰς τὰ ὁποῖα εὐρισκόμενος θὰ ἐπανελάμβανε τὸ τοῦ ψαλμωδοῦ «Ἐξελεξάμην παρρησιεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνῶν λασιν ἁμαρτωλῶν».

Μακαρία ψυχὴ! ἐστάθμισε μετὰ ἀκρίβειαν τὴν ἀξίαν ὧν τῶν ἀγαθῶν καὶ ἐξελέξατο «τὴν ἀγαθὴν μερίδα», τὸν διαμένοντα πλοῦτον,

τὸν οὐράνιον θησαυρόν. Ποῖος τὸν ὠδήγησε εἰς τὴν ἐπιτυχίαν καὶ θεομακάριστον αὐτὴν ἐκλογὴν; Μόνον ὁ ἀνύστακτος ἔρωας, διὰ τὸ τέλειον καὶ τὸ ἀπόλυτον! Ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει αὐτὴ ἡ ἔφεσις, ἐφ' ὅσον ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἱκανοποιεῖται εἰς τὰ στενὰ ὅρια τῆς στενῆς συμβατικότητος, τότε οὐδὲν φιλομοναστικὸν κήρυγμα δύναται νὰ ἀποσπάσῃ τὴν χελώνην ἀπὸ τοῦ κελυφὸς τῆς.

Μόνον ἡ ψυχὴ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰς κορυφογραμμὰς τῆς τελειότητος. Καὶ μόνη ἡ ψυχὴ τὸν συγκρατεῖ εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν κοσμικῶν πραγμάτων.

Ὁ υἱὸς τῆς Ἀνθοῦσης ἦτο ἀπὸ τὰς μακαρίας ψυχάς, ποῦ ἐρωτοτροποῦν μετὰ τὸ Φῶς καὶ νυμφεύονται τὴν Αἰωνιότητα.

Καὶ ὅμως δὲν χάνεται εἰς τὴν ὄασιν τῆς ἐρήμου. Δὲν εἶναι ὁ λύχνος, ὅστις θὰ τεθῇ ὑπὸ τὸ μῶδιον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν διὰ νὰ φωτίσῃ τοὺς ἐν τῇ Οἰκίᾳ.

Καὶ ὁ υἱὸς τῆς Ἀνθοῦσης, ἀντὶ νὰ παραμείνῃ ὁ κεραυνοβόλος δικηγόρος τῶν Ἀντισχεϊανῶν Δικαστηρίων καὶ νὰ καταστῇ σύζυγος μιᾶς Ἀντισχίδος, δρέπων ἐξ αὐτοῦ συμβατικὴν εὐτυχίαν ἢ πικρὰν μελαγχολίαν, ἀνέρχεται εἰς τὸν ἄμβωνα τῆς Ἐκκλησίας καὶ νυμφεύεται τὴν ἄσπιλον Νύμφην τῆς Ἀποκαλύψεως.

Ἡ Ἐκκλησία διαφημίζει τὰ τέκνα τῆς ἡχρότερον τῆς κοινωνίας.

Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, εὐορκὸς στρατιώτης τῆς Ἐκκλησίας, κοινωνικὸς ἐργάτης, ἀδυσώπητος κατ' ἡγήτορας τῆς διαφθορᾶς, Ἅγιος. Στύλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ὁρθοδοξίας, Ὁμολογητὴς, μάρτυς, θριαμβευτὴς, νικητὴς, ἰδοὺ τὰ πολλαπλὰ στάδια τῆς ζωῆς τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀνθοῦσης.

Νὰ ἐπεθύμη ἄραγε ἡ Ἀνθοῦσα τὴν λαμπρὰν καὶ ἐπὶ ζῆλον αὐτὴν σταδιοδρομίαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἡ νὰ κατεπλάγῃ ἐξ αὐτῆς; Ἰδοὺ τὸ μυστήριον τῆς Ἱστορίας.

Ἐν ὅμως ἐπέτυχεν αὐτὸ ποῦ νοσταλγοῦν πολλοὶ μητέρες! Διατί;

Ἐντυπώσεις ἀπὸ μέγα ἐπίσκεψις

ΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΣΕΡΡῶΝ ΕΝΑ ΦΥΤΩΡΙΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Τὸ Παράρτημα Σερρῶν πάντα εἶχεν τὴν φήμην μιᾶς χριστιανικῆς κυψέλης. Τὸ διεπίστωσα προσωπικῶς καὶ δύναμαι νὰ εἴπω, ὅτι ἡ πραγματικότης υπερβαίνει τὸν θοῦλον. Ἐκεῖ εἰς τὰς ἐσχάτας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας, ὅπου ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ τοῦ βορρᾶ γίνεται φεγγαμὸς εἰς ὅλους τοὺς ἐπιδρομεῖς, βλάστανει καὶ ἀνθεῖ μέσα εἰς ἕνα ὥραϊον πνευματικὸν θερμοκήπιον ἡ ἰδέα τῆς ὀρθοδοξίας. Εἶναι ἕνα παρῆμα ποῦ ἀριθμεῖ ἀρχαίους χρόνους ζωῆς ἀλλὰ πρὸ πάντων σφύζει ἀπὸ ζωτικότητα καὶ χριστιανικὴν δρασίν. Ἴσως νὰ μὴ δύναται νὰ παρουσιάσῃ τὸν

ἀριθμητικὸν ὄγκον τῶν πιστῶν ἄλλων παραρτημάτων καὶ τοῦτο πιθανῶς νὰ ὑφείλεται εἰς τὴν μικρὰν περιφέρειαν ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶναι ἀναγκασμένον νὰ κινῆται. Ὡς μὴ λησμονώμεν ὅμως ὅτι αἱ Σέρραι δὲν εἶναι Θεσσαλονίκη. Ἐν τούτοις ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι τὸ ὁρθὸν φρόνημα τοῦ χριστιανισμοῦ δὲν ἐκφράζεται ἀριθμητικῶς ἀλλὰ ἠθικῶς. Καὶ αὐτὴν τὴν ἀντίληψιν ἔρχεται τὸ παρῶν Σερρῶν νὰ τὴν ἐπιβεβαιώσῃ κατὰ τὸν πανηγυρικώτερον τρόπον. Ἐκεῖ μέσα εἰς ἀτμόσφαιραν τῆς χριστιανικῆς συμπνοίας καὶ κατανοήσεως κινεῖται ἀφορῶς καὶ δρᾷ ἕνας κόσμος, ποῦ διαπνέεται ἀπὸ βαρυτίτην εὐσέβειαν καὶ πίστιν. Ὅλοι ἔχουν ἐπίγνωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ ἁγῶνος μας, χωρὶς νὰ χρειάζεται πρὸς τοῦτο νὰ κατέχουν τὴν θεωρητικὴν πλευρὰν τοῦ ζητήματος. Τὸ τελευταῖον τοῦτον δίδει μίαν ἀπάντησιν καὶ εἰς ὅσους ἐπιδιώκουν νὰ μετατρέψουν τὴν ἰδικήν μας διαμαρτυρίαν εἰς θεωρητικὴν διαφωνίαν. Ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν παράδοσιν εἶναι βαδύτατα ἐρριζωμένος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἁγῶν χριστιανῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἁγὼν μας ἔχει τὰ θεμέλιά τοι εἰς ὅλας τὰς θρησκευομένας συνειδήσεις. Καὶ τὸ Παράρτημα Σερρῶν δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἐπιβεβαίωσις τῶν ἀνωτέρω. Ἄνθρωποι ἅπλοi, πιστοί, ἀφοσιωμένοι εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῆς ὁρθοδοξίας, ἰδοὺ ποῖον εἶναι τὸ ὕψος τοῦ Παραρτήματος. Ἐχουν σαφεστάτην ἀντίληψιν περὶ τῶν πραγμάτων, ἐπιδιώκουν τὴν ἔμπρακτον ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν τῆς ὁρθοδοξίας καὶ σφραγισμένους ἀφοσιωμένους ἀνθρώπους εἰς τὸν Χριστόν.

Μολοῦν οἱ ἑλάχιστοι χρόνοι ποῦ παρέμεινα εἰς τὸ Παράρτημα δὲν μοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἀποθαυμάσω καὶ νὰ ἐνημερωθῶ εἰς τὴν πλουσίαν δρᾶσιν τῶν ἀνθρώπων τοῦ παραρτήματος, ἐν τούτοις δὲν μπορῶ παρὰ νὰ ἐπαινέσω τὰ ὅσα γίνονται καὶ τὰ ὅσα σχεδιάζονται νὰ γίνουν. Δὲν θὰ ἦτο τολμηρὸν νὰ ἔλεγα ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἔχουν μεγαλεπιβόλους προοπτικὰς διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς χριστιανικῆς τῶν κοινότητος. Καὶ αὐτὰ ὅλα γίνονται ἀπὸ ὅλους μαζί καὶ ἀπὸ κάθε ἑνὸς χωριστὰ χωρὶς ματαιοδοξίας ἢ κομπασμοῦς. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ σύμπνοια σφραγίζει τὴν συνεργασίαν τῶν.

Τὸ Κέντρον τοῦ ἁγῶνος χαίρει τὴν ἀδελφικὴν τὴν χριστιανικὴν αὐτὴν κυψέλην καὶ τὸ προπύριον τῆς Ὁρθοδοξίας, εὐχόμενον εἰς τὸ παραρτήμα του πλουσίους καὶ ἀγλαοὺς πνευματικοὺς καρπούς.

Π. Ι. Β.

Στοχασμοὶ

ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΥΠΕΥΘΥΝΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Δὲν εἶναι διατεθειμένη ἡ στήλη αὕτη νὰ λύσῃ τὸ βασικὸν αὐτὸ φιλοσοφικὸν πρόβλημα. Εἶναι τόσον βαθύ, τόσον πολὺπλευρον, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἐξαντληθῇ εἰς τὸν περιορισμένον ὥρον ἑνὸς περιοδικοῦ.

Ὑπὸ μορφήν ὅμως ἐρωτήσεων ἐπιθυμεῖ νὰ γεννήσῃ ὀρισμένους ἀφορμὰς συλλογισμῶν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ἀναγνώστας ἐπὶ τοῦ βασικοῦ αὐτοῦ ζητήματος τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

1) Καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος προβαλῇ εἰς αὐστηρὰν ἐπιλογὴν ὄλων τῶν παραγόντων, διὰ τὴν σύνθεσιν ἑνὸς γεγονότος τῆς ζωῆς του, ἐνεργεῖ μακρὰν τῆς περιοχῆς τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ;

2) Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἀγνοεῖ τὸ μέλλον, μὲ τὰς ἀπροσδοκίτους περιπτώσεις του καὶ τὰς ἀπροόπτους μορφὰς του, δύναται νὰ εἶναι βέβαιος διὰ τὴν ἀσφαλὴ καὶ βεβαίαν ἐξέλιξιν τῆς πορείας του, τὴν ὁποίαν ὑπευθύνως ἀπεργάζεται;

3) Ἐπειδὴ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀναφέρεται εἰς τὴν διὰ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μακαριότητα τοῦ ἀνθρώπου, ἅπαντα τὰ γεγονότα τοῦ προσωπικοῦ μας βίου, εὐτυχῇ ἢ δυσάρεστα, δὲν ἐξυπηρετοῦν τὸν βασικὸν καὶ σημαντικὸν αὐτὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς μας;

4) Τὸ ὑπεύθυνον τοῦ ἀνθρώπου μήπως εἶναι ὁ ἡρώισμός τοῦ στρατιώτου κατὰ τὴν μάχην, τῆς ὁποίας ὅμως ἡ νικηφόρος ἐκβασίς ὀφείλεται εἰς τὸ λαμπρὸν καὶ προβλεπτικὸν σχέδιον τοῦ στρατηγοῦ;

Ὡ! ἀναγνώστα μου σκέψου ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τῶν ἐρωτημάτων αὐτῶν, ὥστε, ἐάν μὲν ἡ ζωὴ σου εἶναι εὐτυχὴς νὰ μὴ συγχαρῇς τὸν ἑαυτὸν σου. Ἐάν πάλιν εἶναι δυστυχὴς νὰ μὴ ἀγανακτῇς ἐναντὶ τοῦ Θεοῦ. Ἄλλὰ καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις νὰ εἴπῃς «γεννηθήτω τὸ θέλημά σου»!

Τὰ διαβάζουν οἱ Ἕλληνες Ἠγέταις;

Ἀναγνώσκοντες εἰς τὴν ἐφημερίδα «Μακεδονία» τῆς 30-11-54 ὅτι ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Ρωσίας Κροὐτσκεφ ἐδήλωσεν: «Ἰδανικόν μου ἦτο πάντοτε ἡ ἀποκατάστασις τῆς Ἑλευθερίας τῆς Συνειδήσεως καὶ τῆς Θρησκείας». Εἰς τὴν αὐτὴν δὲ ἐφημερίδα εἰς Ἀμερικανὸς ἱερεὺς πατὴρ Μπίσονεν ἐκ Ρόνεϊ Ἀϊλαντ συνεχάρη τοὺς Ρώσους ἡγέτας διότι οὗτοι ἐφαρμόζουν τὴν ἀνεξιθρησκείαν ἀπαιτοῦντας εἰς τοὺς ἐνεργοῦντας τὴν ἀνιθρησκευτικὴν προπαγάνδαν (τοὺς ἐπισήμους δηλ. φορεῖς τῆς πολιτικῆς γραμμῆς τῆς Ρωσίας), νὰ «σταματήσουν νὰ ὑβρίζουν καὶ νὰ ἐπεμβαίνουν μετὰ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν».

Τὰ ἐξέβασαν αὐτὰ οἱ Ἕλληνες Ἠγέταις, οἱ ὅποιοι δὲν εἶναι κομμουνισταὶ ἀλλὰ σωτῆρες τοῦ Ἰθνηκοῦ μας μεγαλείου, καὶ οἱ ὅποιοι διώκουν ἐθνικοφρονὰς Ἕλληνας διὰ θρησκευτικὸς λόγους, μὴ ἀνεχόμενοι τὴν Ἑλεγερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως.

Αὐτοῖς μετὰ νὰ συμβαίνουν αὐτὰ τὰ πράγματα εἰς ἕνα δλοκληρωτικὸν «αθεστῶς, στηριγθὲν ἐπὶ φόνων καὶ ἐγλημάτων καὶ νὰ μὴ συμβαίνουν εἰς μίαν Ἑλλάδα στηριζομένην εἰς τὴν αἴγλην τοῦ παρελθόντος τῆς καὶ τοῦ δημοκρατικοῦ της μεγαλείου.

Αὐτοῖς μετὰ κατ' ἀρχὴν ὧς Ἕλληνες Ἐθνικοφρονες.

Διερωτῶμεθα ὅμως:

Αὐτοὶνται οἱ «πατέρες» τοῦ ἔθνους.

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πανιερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομον

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος
Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σεργιλίνης
Θεμιστοκλέους 83 — Ἀθήναι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐξεδόθησαν καὶ ἐφέτος ὑπὸ τῶν Γραφείων ἡμῶν μερίμνη καὶ ἐπιστάσις τοῦ ὁμοιομοιότητος μοναχοῦ Ἀντωνίου Μουστάκα. Ἡμεροδοεῖται τοῖχου καὶ τσέπης, ἀλλὰ περιέχοντες τοιαύτην καὶ τοσαύτην ποικίλην Θεοσεκυντικῆς ὕλης, ὥστε δικαίως νὰ ὀνομάζονται μᾶλλον Κατήχησις τῆς Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς Πίστεως ἢ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Διδασκαλία, παρὰ Ἡμεροδοεῖται. Διὸ καὶ ὑπερβαίνουσιν ἀσυγκρίτως τοὺς παρελθόντων ἐτῶν τοιοῦτους. Συνειτάχθησαν δὲ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει.

Ἡ τιμὴ τούτων ὁρίσθη
τῶν μὲν τοῖχου εἰς Δρχ. 6.—
τῶν δὲ τσέπης » » 2.—

Συνιστῶμεν ὅθεν πρὸς πάντας τοὺς Ἀδελφοὺς καὶ τὰ παραρτήματα ὅπως σπεύσωσιν ἐγκαίρως καὶ δηλώσωσιν ἡμῖν τὸν ἀναγκαζοῦντα αὐτοῖς ἀριθμὸν ἡμεροδοετικῶν τοίχων καὶ τσέπης.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς
Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΚΑΙ ΕΝΙΣΧΥΤΑΙ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἰωάννης Κωνῆνου ἐνταῦθα δρχ. 15, Μαρία Ἀναγνωστοπούλου, Πειραιεὺς δρχ. 52, Καίνα Διαμαντί, Ἀυστράλια δρχ. 83, Παράρτημα Θεσσαλονίκης δρχ. 400, Παράρτημα Βουρβοῦρων Κυνοῦργα δρχ. 100, Ἀθανάσιος Κίζος, Φλώρινα δρχ. 30, Δημήτριος Τσιμῆς Νεμέα Κορινθίας δρχ. 30, Σπυρίδων Καρρᾶς Νεμέα Κορινθίας δρχ. 30, Παράρτημα Κορίνθου δρχ. 200, Δημήτριος Σωτηρόπουλος—Τερψιθέα Νουπακίης δρχ. 13,50, Ἐμμανουὴλ Ρεβύθης Ἡράκλειον Κρήτης δρχ. 30, Ζαφείριος Θαλασσινὸς Βυτίνα Γορτυνίας δρχ. 30, Βασιλικὴ Καρατζένα Βυτίνα Γορτυνίας δρχ. 30, Ἀντωνία Ζαχαροπούλου Βυτίνα Γορτυνίας δρχ. 30, Μαρίνα Βουγιλοπούλου Βυτίνα Γορτυνίας δρχ. 30, Εἰρήνη Καρόλου ἐνταῦθα δρχ. 20, Κωνῆνος Βαλάσης Θεοκην δρχ. 20, Παράρτημα Ἀμπελίων Χαλκίδος δρχ. 50, Ἰωάννης Καραχάλιος—Κορυδαλλὸς δρχ. 70, Παράρτημα Μενιδίου δρχ. 30, Παράρτημα Χαλκίδος δρχ. 300, Νικόλαος Δωζος δρχ. 15, Γεδόνισσα Παρθενία δρχ. 20, Παράρτημα Καβάλας δρχ. 650, Ἰωάννης Κελλάρης Ἡράκλειον Κρήτης δρχ. 50, Θεόδωρος Ἀρχοντόπουλος Θεσπικῆ δρχ. 30, Ἀρετὴ Χιώτη—Χαῖδари δρχ. 30, Χαρίλαος Παπακόλας ἐνταῦθα δρχ. 15, Ἀνδρέας Ἀλεμάγκας—Μεσσηνία δρχ. 30, Μοναχὴ Εὐπραξία—Χίος δρχ. 30, Ἀνθούλα Βενιάδου—Χίος δρχ. 30, Εὐπραξία Βουλγαρί—Κοκκινιά δρχ. 30, Κλεάνθη Ἀλεξάνδρου ἐνταῦθα δρχ. 40, Σιαμιδῆς Ἰωάννης—Μπρσχαμί δρχ. 30, Κωνῆνος Τσώτος—Ἀ-

μερικὴ δρχ. 120, Ἀναστασία Καρβούνη—Κιάτο δρχ. 15, Παράρτημα Αἰγίνης δρχ. 120, Παράρτημα Βασιλικῶν Θεσπικῆς δρχ. 300.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

κ. Εἰρήνη Βαλογιάννη ἀπὸ εἰσπράξεις Γ. Φ. Τ. Μὲ διπλ. (14301—14315) δραχμᾶς 160, Παράρτημα Βουρβοῦρων Κυνοῦργας δρχ. 100, κ. Δημήτριος Παπαδημητρίου—Καρναὶ Δομοκοῦ δρχ. 10, Παράρτημα Κορίνθου δρχ. 208, Αἰδεο—Ἱερ. Χαράλαμπος Σταματάκης Ἡράκλειον Κρήτης δρχ. 20, Ἀνώνυμος δρχ. 3, Παράρτημα Χαλκίδος δρχ. 200, Ὁσ. Μοναχὴ Χριστονομῆ δρχ. 10, Παράρτημα Θηβῶν δρχ. 1000, κ. Νότα Κόκκα ἀπὸ εἰσπράξεις Γ.Φ.Τ. μὲ διπλ. (12340—12344 δρχ. 65, κ. Ἀφεντούλη ἀπὸ εἰσπράξεις Γ.Φ.Τ. μὲ διπλ. (14685—14700) δρχ. 115, Ἀνώνυμος Κυρία δρχ. 100.

Πάντας τοὺς ἀνω εὐχαριστοῦμεν ἀλείφως.

Ὁλοὶ ἐναντίον τῆς Μασσονίας.

Ἡρωϊκὴ καὶ ἡ τελευταία ἐπίθεσις τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀργονατίνου ἐναντίον τῆς Μασσονίας. Ἡ «Σπίθα», αὐτὴν τὴν φορὰν ὑπῆρξε πραγματικὸς ἀτομικὴ βόμβα, συντρίβουσα, ἀλλὰ καὶ λαμπρὰ φωτοβολίς, ἀποκαλύπτουσα τὴν θέσιν καὶ τὴν τακτικὴν τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Καὶ ὁ ἐχθρὸς αὐτὸς εἶναι ἡ Μασσονία. Δὲν εἶναι σχίσμα ἢ αἵρεσις εἶναι θρησκεία, ξένη καὶ ἐχθρὰ πρὸς τὴν χριστιανικὴν, σκοπὸν δὲ ἔχουσα τὴν καταπολέμησην τῆς χριστιανικῆς πίστεως, αὐτὴ διαποτιζομένη μὲ τὰ δηλητηριώδη νύματα τῆς τὸν οργανισμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πατρίδος. ὥστε νὰ ἀδιαφοροῦν διὰ τὸν ἐμπιστευθέντα θῆσανδρον καὶ τὰ τὸν καταπροδίδουν.

Ἡμεῖς ἀγωνιζόμενοι διὰ τὰς παραδόσεις καὶ τὸ γνήσιον πνεῦμα τῆς ἀληθοῦς Ὁρθόδοξας, συντασσόμεθα μὲ τὰς ἀντιμασσονικὰς δυνάμεις τῆς πατρίδος μας καὶ διακηρύσσομεν στεντορεῖα τῇ φωνῇ τὸν τεράστιον ἐκ τῆς Μασσονίας κίνδυνον. Στάμεν καλῶς ὅθεν—στάμεν μετὰ φόβου, ἵνα μὴ ὁ ἐχθρὸς κατανικήσῃ.

Ἡ ἐορτὴ τοῦ τοῦ Πανιερωτάτου ἡμῶν Προέδρου.

Μὲ πραγματικὴν κατάνυξιν καὶ ἀγρὸν ἐνθουσιασμὸν ἐτελέσθη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως παρὰ τὴν Κυψέλην, ἡ ἐορτὴ τοῦ Πανιερωτάτου ἡμῶν Προέδρου. Εἰς διόλεονος ἱεράρχης, πραγματικὸς Ὀλυμπος Εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς, λειτουργῶν καὶ περιστοιχιζόμενος ἀπὸ ἀφοσιωμένων ποιμνίων συνιστᾷ θέαμα ἐξόχως συγκινητικόν. Ἡ δριμύτης τοῦ ἀναφερθέντος εἰς τὸ ἰδεῖν τοῦ καλοῦ ποιμένου, τοῦ ὁποῦ ἐνσάρκωσις ὑπῆρξε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὁ Χρυσόστομος (Κων)λεως, κατενθουσίασε ὅλους.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ἱερᾶς λειτουργίας τὸν προσεφώνησε ἐκ μέρους τοῦ κλήρου ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μερκούριος Καλοσιμάκης ἐκ μέρους δὲ τῶν λαϊκῶν, λαϊκὸς ἱεροκήρυξ. Εὐχόμεθα ὁ Θεὸς νὰ τὸν καθιστᾷ μακρομερόντα καὶ ὑγιαίνοντα ἐπ' ἀγαθῇ τῇ ὁρθοδοξίας.

Ἡβάπτεσις καὶ γάμος

Ὁ Ἀρχιεπὶς Ἰωάννης Παπαντωνίου ἡξιώθη τὴν ἡμέραν τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων νὰ βαπτίσῃ ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸ θῆλυ τέκνον τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰδ. Κωνῆνου Παπαντωνίου, εἰς δὲ ἐδόθη τὸ ὄνομα ΣΤΑΜΑΤΙΑ, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ εὐλογῇ τοὺς γάμους τοῦ ἐγγονοῦ τοῦ Ἰωάννου μετὰ τῆς Μαρίας Καραμάνου.

Ἀρχόμεθα εἰς τὸν γηραιὸν Ἀρχιμανδρίτην νὰ ζήσῃ, ἐπ' ἀγαθῇ τοῦ ποιμνίου τοῦ καὶ εἰς τοὺς ἀναδεδειγμένους, γονεῖς, βαπτισθεῖσαν, νεοσύμφωνον νὰ εὐτυχεῖν κατὰ Θεόν.